

Arrest

nr. 90 613 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HEYNICKX, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 september 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 27 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. O. beweert over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. Qua geloofsovertuiging bent u Soenniet. U werd op 21 november 1986 geboren in Kabul stad, wijk Shar-e-Kone. In 1991 vluchtten u en uw familie naar Peshawar, Pakistan. Jullie bleven er tot 2002. Daarna vonden jullie opnieuw een onderkomen in Kabul stad. Deze keer in deel drie van de stad. U kreeg in 2007 een beurs om aan de universiteit van Bangalore, 'India Business Management' te studeren. In 2010 studeerde u af, keerde u terug naar Kabul en begon u als zelfstandige te werken als 'graphic designer' en 'Human Resource Consultant'. U spreekt Pashtou, Dari, Urdu, Hindi en Engels. Uw vader overleed enkele jaren geleden. Vanaf oktober 2011 werkte u ook als leerkracht bij een cursus Engels en computertechnieken.

In november 2011 schreef Z. F. (OV 7.569.439, CGVS 12/01290), een Sjiïetisch meisje, zich in voor deze cursus. In het begin hadden jullie enkel oogcontact en zeiden jullie van ver hallo. Eind november vond u de moed om op haar af te stappen en haar gsm-nummer te vragen. Vanaf dan belden jullie elkaar geregeld 's nachts. In de tweede week van december besloten jullie met elkaar af te spreken. Tussen 17u en 19u - omdat dit ook de uren van de cursus waren en Z. zo naar buiten kon gaan - gingen jullie naar het restaurant 'Rose'. In de laatste week van december besloten jullie dit over te doen. Plaats van afspraak was deze keer een koffiebar in Baghe Bala Intercontinental hotel. Hierna besloten jullie jullie families op de hoogte te brengen. In de eerste week van februari organiseerde u een ontmoeting tussen Z. en uw moeder. Uw moeder vond haar leuk en stemde in met een huwelijk.

Hierna moest er een ontmoeting geregeld worden met de familie van Z.. Hiervoor gebruikten jullie het excuus dat uw oudere zus een klasgenoot was van Z. en dat zij graag eens zou langkomen. De eerste week van maart werd er vervolgens een ontmoeting tussen uw oudere zus, uw moeder, Z. en haar moeder en zus geregeld. Hierbij werd er niet over enige liefdesperikelen gesproken. In april besloot u dan om de hand van Z. te vragen. Bij dit gesprek ontdekte de moeder van Z. echter dat jullie Soennieten zijn en zij weigerde een huwelijk omdat dit tegen de waarden van haar familie en religie zou zijn. In de laatste week van april ging uw moeder een tweede keer langs met het huwelijksvoorstel. Ze werd opnieuw geweigerd.

U en Z. bleven contact houden via de telefoon. Jullie wilden nog eens afspreken en jullie besloten in de tweede week van mei opnieuw naar het restaurant 'Rose' te gaan. Z.'s broer – R., hoofd van de familie - moet haar gevolgd zijn want toen jullie goed en wel neerzaten, kwam hij samen met drie andere mannen binnen. Zij begonnen te roepen en vielen u aan met een boksbeugel. U incasseerde enkele rake klappen waardoor u achteraf gehecht moest worden. Z. werd ook twee keer in haar gezicht gemept. In de laatste week van mei gingen uw moeder en zus terug bij Z. 's huis langs om hun verontschuldiging aan te bieden en een laatste keer te proberen hen te overtuigen in te stemmen met het huwelijk. Deze keer was R. echter ook aanwezig en hij zei hen weg te gaan en hen niet meer lastig te vallen. De volgende dag overtuigde u uw oudere oom om ook eens te proberen het huwelijk erdoor te krijgen. Een gesprek van man tot man zou misschien helpen, zo hoopte u, maar hij werd ook geweigerd.

Opnieuw bleven jullie contact houden via de telefoon, maar in mei werd ook de cursus afgesloten wegens een gebrek aan legale documenten waardoor jullie elkaar daar niet meer konden zien. Dit werd onhoudbaar en jullie moesten elkaar nog eens zien. Daarom spraken jullie af samen de taxi te nemen naar het restaurant 'Chieffburger'. Z. geraakte thuis weg omdat haar broer er niet was en haar moeder sliep. Wanneer de taxi jullie afzette op Karte Char - 10 minuten stappen van het huis van Z. - liep R. daar toevallig ook. Hij zag jullie en viel u aan. Er waren echter veel mensen op het plein en zij konden hem tegenhouden. Hij nam zijn zus mee en u keerde terug naar huis. Jullie bleven met elkaar bellen en via de telefoon planden jullie jullie vlucht uit Afghanistan. In de eerste week van juli spraken jullie af op de luchthaven van Kabul en namen jullie samen het vliegtuig naar Herat. Vandaar vluchtten jullie de grens over. Sindsdien hebt u geen contact meer met iemand in Afghanistan.

Op 6 september 2012 kwam u samen met Z. F. aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst moet aangestipt worden dat uw verklaringen met betrekking tot de gevolgen voor u en uw vriendin, nadat jullie betrappt werden, hoogst onwaarschijnlijk zijn. Zo blijkt uit jullie beider verklaringen dat jullie ondanks het feit dat jullie families wisten van jullie relatie en jullie tot twee maal toe door de broer van Z. betrappt werden, toch nog in staat waren contact met elkaar te hebben (CGVS M vragen 103-106, 120, 97; CGVS Vr vragen 84-89, 95, 99-110). Binnen de door jullie beschreven situatie is het niet plausibel dat Z. - zelfs nadat ze betrappt werd - nog steeds naar de cursus waar u les gaf, mocht gaan en dat ze nog steeds kon beschikken over een GSM om u te bellen. Met de Afghaanse maatschappelijke en culturele context in het achterhoofd kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat er strenger op de handel en wandel van Z. zou toegekeken worden, toch wanneer haar familie niet akkoord ging met jullie relatie. Aangezien haar broer streng religieus is en duidelijk razend was om wat er gebeurde - hij bedreigde u met de dood - zou hij er alles aan gedaan hebben om te voorkomen dat Z. ooit nog contact met u zou kunnen hebben (CGVS M vragen 88, 97; CGVS Vr vragen 81-82, 99-105). Binnen de Afghaanse context reageerde Z. broer al bij al vrij mild. Behalve de twee slagen die ze na de eerste keer kreeg, sloeg hij haar enkel na de tweede keer dat jullie samen betrappt werden. Gezien de zware consequenties die er in Afghanistan zijn wanneer een vrouw tegen de wil van haar familie en buiten het huwelijk een relatie aangaat met een man, en hierdoor oneer over haar familie brengt, mag er worden verondersteld dat de gevolgen voor Z. een stuk ernstiger zouden geweest zijn dan nu het geval is. Dat de GSM waarmee Z. belde van haar moeder was, is geen afdoend excuus. U beweert dat u door twee verschillende nummers gebeld werd, terwijl Z. stelt dat de GSM waarmee ze op het einde belde nog steeds dezelfde was als in het begin (CGVS M vragen 104-106; CGVS Vr vragen 106-107). Jullie verklaringen hierover spreken elkaar dus tegen. Verder is het niet geloofwaardig dat haar familie - die ook tegen het huwelijk was - zou toestaan dat zij de GSM bijhield en hierdoor met de buitenwereld contact kon blijven houden. Bovendien kon Z. voordat jullie relatie bekend raakte enkel naar buiten gaan tijdens de uren van de cursus en telefoneren in de periode dat de cursus plaatsvond (CGVS M vragen 81, 97; CGVS Vr vragen 17-19, 53). In dit opzicht is het des te opmerkelijk dat dit, nadat jullie betrappt werden, blijkbaar geen echte belemmering meer was, maar integendeel zelfs makkelijker verliep: jullie slaagden erin af te spreken en samen het land uit te vluchten. Nochtans zou er kunnen verwacht worden dat de bewegingsvrijheid van Z. fel zou verminderen na zulke gebeurtenissen. Dit alles relativeert de ernst van de door jullie voorgehouden vrees in ernstige mate.

Daarnaast spreken jullie elkaar tegen wanneer het gaat over het moment waarop jullie ontdekten dat de ene Soenniet is en de andere Sjiiet (CGVS M vragen 85-87; CGVS Vr vragen 54-58). Volgens Z. hebben jullie dit ontdekt tijdens jullie gesprekken voordat u om haar hand ging vragen. U beweert echter dat u dit pas ontdekte toen uw moeder de eerste keer om de hand van Z. ging vragen, wat erg ongeloofwaardig is. In Afghanistan speelt herkomst en religieuze achtergrond immers een erg belangrijke rol. Aangezien jullie op dat moment ruim vier maanden contact hadden met elkaar is het niet aannemelijk dat u toen niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat zij Sjiiet is. Verder zou dit alleszins ter sprake moeten gekomen zijn toen Z. aan uw moeder en zus werd voorgesteld. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast.

Voorts lijkt het ook vrij onwaarschijnlijk dat R. - de broer van Z. - met een wapen - vermoedelijk een boksbeugel - het restaurant Rose zou binnen geraken. Dit restaurant is immers een internationaal restaurant met dito klandizie. Zulke restaurants worden streng bewaakt waardoor het weinig geloofwaardig is dat een gewone Afghaan dit pand zichtbaar gewapend zou binnen geraken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er niemand tussen kwam wanneer u door hem en drie anderen werd aangevallen en geslagen (CGVS vragen 88-90). Gezien het soort restaurant, klanten en bewaking mag er toch van uitgegaan worden dat iemand tussenbeide zou komen wanneer één van de klanten van het restaurant wordt aangevallen. Dat dit niet gebeurde ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder laat de onvoorzichtigheid waarmee jullie te werk gingen na jullie afspraak in het restaurant 'Chiefburger' toe te twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielaanpak. Jullie lieten zich afzetten aan een drukbezochte markt, nauwelijks 10 minuten stappen van het huis van Z. (CGVS vragen 97, 109-110). De kans dat jullie hierbij zouden kunnen herkend worden is zo groot dat dit

jullie geloofwaardigheid ondergraaft. Dit is niet het gedrag dat kan verwacht worden van een koppel dat in het geheim moet afspreken, met de dood is bedreigd en zich ten volle bewust is van de risico's die zo een afspraak met zich meebrengt. Indien jullie op dat moment hadden meegemaakt wat jullie beweerden meegemaakt te hebben, zouden jullie veel omzichtiger te werk zijn gegaan om elkaar te kunnen zien zonder betrappt te worden. Dat jullie dit niet deden is nefast voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas en jullie zogenaamde 'verboden' relatie die jullie noopte het land te verlaten.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn immers een bewijs van uw origine en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent afkomstig van deze stad en beschikt er nog steeds over een sociaal en familiaal opvangnet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw partner Zarafshan eenzelfde beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire bescherlingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers betwisten de vaststellingen van de bestreden beslissingen en pogen deze te weerleggen als volgt.

Verzoekster woonde in een relatief groot huis (minstens 9 kamers) waar maar liefst 8 mensen woonden. In deze omstandigheden valt het niet uit te sluiten dat verzoekster in de mogelijkheid was om in het geheim via gsm contact te houden met hem. Bovendien verliep het primaire contact via de cursus Engels en is het dan nog de vraag in welke mate haar broer R. en/of haar moeder ooit (en zo ja vanaf wanneer) hebben geweten dat zij tevens contact hadden via gsm. Verzoeker verklaarde dat het contact, na de diverse incidenten, moeilijker verliep. Het contact was veel korter en verzoekster was heel bang. Ook verzoekster verklaarde dat het contact per telefoon moeilijker verliep. Ze belde immers 's nachts met een deken over haar hoofd (CGVS verzoekster vraag 84). Verzoekster verklaarde dat de gsm een cadeau was van haar moeder (CGVS vraag 107, 60).

Verzoeker stelt dat hij en verzoekster na het sluiten van de cursus in mei tot eind juni gewacht hebben alvorens andermaal geprobeerd hebben een afspraak te maken. Verzoekster tijdens het bezoek aan dit restaurant gebruik maakte van een sluier teneinde niet herkend te worden. Dat indien zij en verzoeker zich verder van het huis hadden laten afzetten door de taxi ze een groter gedeelte van de weg zelf te voet hadden moeten afleggen. In zo'n situatie zou haar kledij vuil geworden zijn, waardoor het voor haar familie gemakkelijk zou zijn geweest om te achterhalen dat zij buiten was geweest. Daarnaast is het nog maar de vraag of een wandelende vrouw dan niet juist nog meer aandacht zou getrokken hebben. Bovendien was haar broer vaak weg en was het dus niet onlogisch van hen om zich te laten afzetten op de marktplaats. Zij beperkten de duur van hun afspraak teneinde geen argwaan te wekken. Hierdoor was het afleggen van een lange weg te voet onmogelijk.

Verzoeker beschouwt zichzelf niet als religieus en het verschil tussen soenniet en sjiïet heeft voor hem geen waarde. Waarschijnlijk door zijn studies in India heeft hij een meer westers wereldbeeld. Het is niet noodzakelijk dat zij het religieuze verschil op hetzelfde ogenblik ontdekten gezien zijn desinteresse voor religieuze zaken en kan het zijn dat verzoekster eerst het verschil ontdekte zonder verder op het onderwerp in te gaan. De eerste contacten tussen hen dateren van november/december 2011 en de ontmoeting met zijn moeder vond plaats in februari 2012. Dat ondertussen minstens reeds 8 maanden verstreken zodat het voor ieder normaal persoon moeilijk wordt om zich, zeker als men er zich niet voor interesseert, dit soort details te herinneren. Verzoekster verklaarde dat ze het begreep tijdens de voorafgaandelijke telefoongesprekken. Iets begrijpen wil echter nog niet zeggen dat men iets tijdens dit gesprek expliciet benoemd heeft.

Verzoeker stelt zich openlijk de vraag waarop het CGVS zich baseert om te stellen dat het Rose restaurant een internationaal restaurant is. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een foto van de gevel van het restaurant (stuk 3). Hier ziet men duidelijk dat het geen internationaal restaurant is en de beweerde bewaking er duidelijk niet staat. Afgaand op de foto is het duidelijk een lokaal restaurant met lokale klandizie. Verzoeker merkt nog op dat er, tot 2008, 2 Rose restaurants waren in Kabul. Een eerste gelegen aan Shar-now in de internationale wijk van Kabul met inderdaad een meer internationale klandizie. Dit restaurant sloot echter in 2008 de deuren. Een tweede Rose restaurant, hetgeen door verzoeker werd bezocht, is echter geenszins een internationaal restaurant en is op dit ogenblik het enige bestaande.

Verzoeker meent een verhoogd risico te lopen om vervolgd te worden om religieuze redenen, (opgelegde) politieke overtuiging en omwille van het behoren tot een sociale groep (m.b.t. verzoekster). Religieuze redenen lagen aan de basis van de weigering van het huwelijk. Verzoeker mocht niet huwen met verzoekster omdat hij soenniet is. Door de wens van de familie niet te respecteren en weg te

vluchten zijn verzoekers ingegaan tegen de heersende sociale en religieuze waarden en normen. Door in te gaan tegen deze normen kan verzoeker een volgens Afghaanse normen niet aanvaardbaar politiek standpunt toegeschreven worden. Tevens kan het zich niet houden aan de geldende normen gezien worden als het falen om een bepaalde religieuze overtuiging te koesteren of te praktiseren. Verzoekers verwijzen naar een rapport van Human Rights Watch d.d.28.03.2012 '*I had to run away*' (stuk 4). In dit rapport maakt Human Rights Watch duidelijk dat weglopen op zich als een misdrijf beschouwd wordt in het Afghaanse 'rechtssysteem' en in strijd is met de Sharia. Bovendien zal er bij terugkeer het vermoeden zijn dat verzoekster geen maagd meer is. Het hebben van seksuele betrekkingen tussen 2 personen die niet getrouwd zijn is een misdrijf, 'Zina' genaamd. Verder valt ook niet uit te sluiten dat verzoeker zal aangeklaagd worden voor kidnapping.

2.2. Verzoekers verklaren Afghanistan verlaten te hebben omwille van de problemen die zij kregen nadat verzoeksters familie zich tegen hun relatie had gekant om religieuze redenen.

Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat hun relatie niet werd aanvaard door verzoeksters familie en zij hierdoor problemen zouden gekregen hebben.

Verzoekers verklaren dat verzoeksters familie om religieuze redenen tegen de relatie gekant was. Niet enkel spreken verzoekers elkaar tegen over het moment waarop zij ontdekten dat de ene Soenniet is en de andere Sjiïet, er kan al helemaal niet worden aangenomen dat dit gebeurde nadat zij al vele maanden een relatie hadden. Volgens verzoekster hebben zij dit ontdekt tijdens hun gesprekken voordat verzoeker om haar hand ging vragen. Verzoeker beweert echter dat hij dit pas ontdekte toen zijn moeder de eerste keer om de hand van Z. ging vragen. Hoe dan ook is het binnen de Afghaanse context waar religie en afkomst een belangrijke rol spelen niet aannemelijk dat verzoekers elkaars religieuze achtergrond slechts nadat hun relatie al vier maanden een feit is, ontdekken of aan elkaar kenbaar maken. Deze achtergrond zou, rekening houdend met de Afghaanse context minstens ter sprake moeten gekomen zijn toen Z. aan zijn verzoekers moeder en zus werd voorgesteld, hetgeen volgens de verklaringen niet het geval was. Dergelijke vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers hun asielaanspraak.

Er kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de gevolgen voor hen nadat zij betrappt waren. Zo is het niet aannemelijk dat indien verzoekers betrappt werden, verzoekster toegestaan werd een gsm in haar bezit te hebben zodat zij hierdoor in contact kon blijven met de buitenwereld. Het is al helemaal ongeloofwaardig dat verzoekster, rekening houdend met de Afghaanse maatschappelijke en culturele context, hierna het huis nog mocht verlaten om naar de cursus te gaan waar verzoeker les gaf. Dit klemt des te meer nu de broer van verzoekster streng religieus is en razend was om wat er gebeurde. Er kan dus verwacht worden dat hij er alles aan zou gedaan hebben om te voorkomen dat verzoeker ooit nog contact zou hebben met verzoekster. Rekening houdend met de zware consequenties die er in Afghanistan zijn wanneer een vrouw tegen de wil van haar familie en buiten het huwelijk een relatie aangaat met een man, en hierdoor oneer aan de familie brengt, mag er worden verondersteld dat de gevolgen voor verzoekster een stuk ernstiger zouden geweest dan nu het geval is. Dat de broer van verzoekster vaak voor langere periodes van huis weg zou geweest zijn doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar broer er tijdens zijn aan- en afwezigheid alles zou aan gedaan hebben om te voorkomen dat zijn zus ooit nog contact met verzoeker zou hebben. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan het relaas van verzoekers dat volledig berust op het feit dat hun relatie niet werd aanvaard door de familie van verzoekster.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Het betoog van verzoekers volgens hetwelk zij menen een verhoogd risico te lopen om vervolgd te worden om religieuze redenen, opgelegde politieke overtuiging en omwille van het behoren tot een sociale groep met betrekking tot verzoekster is om hoger vermelde redenen dan ook niet dienstig. Dit geldt eveneens voor de verwijzing van verzoekers naar een rapport van Human Rights Watch van 28 maart 2012 '*I had to run away*' (stuk 4) waaruit blijkt dat weglopen op zich als een misdrijf beschouwd wordt in het Afghaanse 'rechtssysteem' en in strijd is met de Sharia alsook hun verklaring dat er bij terugkeer een vermoeden zal zijn dat verzoekster geen maagd meer is waardoor zij vervolgd kunnen worden voor het misdrijf genaamd 'Zina'. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan hun verklaringen een verboden relatie te hebben.

Verzoekers tonen derhalve niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen. Aangezien de feiten aan de basis van hun asielaanvragen niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen *“zwaarwegende gronden”* om aan te nemen dat verzoekende partijen op grond van deze feiten *“een reëel risico zou lopen”* *“de doodstraf of executie”* of *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”* zouden ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet blijkt uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoekers gelet op de internationale luchthaven. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zoals blijkt uit de omstandige informatie terug te vinden in het administratief dossier (Subject Related Briefing *“Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”* d.d. 17 augustus 2010 met update op 15 juni 2012). Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen informatie bij die de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert kan weerleggen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER